

Simonne COENE

Zuster van de Jacht

Wie het missiehuis van de zusters van de Jacht in Heverlee bezoekt, kan er niet naast kijken. Een reusachtige witte wegwijzer met pijlen in alle richtingen doet je beseffen dat je je op het kruispunt van de wereld bevindt. Van hieruit gaat het richting Congo, India, Brazilië, noem maar op. Van hieruit trok zuster Simonne in 1956 naar de Filippijnen om haar droom als missionaris waar te maken.

‘Missionaris zijn is vandaag actueler dan ooit’

Ilse VAN HALST

Als kleine uk uit de derde klas kwam Simonne COENE wenend thuis na de getuigenis van een scheutist, missionaris in China. „Mama,” snikte ik, „het is vreselijk wat ze Chinese meisjes aandoen! Ze binden hun voetjes in, zodat ze binnen moeten blijven.” De traantjes droogden, het verhaal bleef hangen. Simonne COENE werd zelf missionaris in de Filippijnen. „Gek, hoe een schijnbaar onbeduidende gebeurtenis uit je kindertijd je leven zo kan beïnvloeden.”

–Is er uiteindelijk toch niet méér nodig om missionaris te worden?

Ook in de jaren 1950 was missionaris zijn niet vanzelfsprekend, al was het toen een realiteit. We hadden vele voorbeelden. Ik was vol bewondering voor de zusters van de Jacht uit ons dorp die naar India trokken. Jonge vrouwen die zich het lot aantrokken van mensen in een ver en onbekend land, en hun leven daaraan wijdden.

Als jong meisje was ik bovendien actief in de KAJ. Tijdens de voorbereiding van het Jubeljaar in 1950 werkten we samen met meisjes uit Thailand en de Filippijnen. Uitermate boeiend. Ik was me er toen al sterk van bewust dat de wereld veel groter is dan mijn dorp. Dat er andere en grotere problemen zijn dan de onze. Dus zocht ik een congregatie die me zeker naar de missies zou zenden. Zo belandde ik bij de missionarissen van het Onbevlekt Hart van Maria, bekend als de zusters van de Jacht.

–Koois u zelf voor de Filippijnen?

Liefst van al wilde ik naar China, maar dat was toen onmogelijk. Dus werden het de Filippijnen. In de hoofdstad Manilla zetten we ons in voor de allerarmsten. De laatste zeventien jaren stelden we vast dat duizenden mensen in miserabele omstandigheden in de sloppenwijken ten noorden van de stad leefden. Met twee andere zusters ging ik in hun midden wonen, om te zien wat we konden doen. Van bij de start was het ons erom te doen de mensen te helpen hun eigen projecten uit te bouwen, zodat ze in hun eigen levensonderhoud zouden kunnen voorzien. Ruim tien jaar geleden lanceerden we een coöperatie met een spaar- en leendienst. Dat was revolutionair: de mensen hadden immers geen geld, hoe konden ze dan sparen? Vandaag sparen meer dan vijfduizend families en 2.500 kinderen. Het is bijna een mirakel hoe onze mensen hun eigen organisaties leren uitbouwen en winst beginnen te ma-

Zuster Simonne Coene zette eind september weer koers richting de Filippijnen, ongerust hoe ze Manilla zou aantreffen na de grote overstromingen die de tropische storm Ketsana veroorzaakte. © Pol Leemans

ken die terugvloeit naar de gemeenschap. We zoeken voortdurend samen oplossingen vanuit de ervaring van elke dag en in dienst van de hele gemeenschap. Daarbij is de inspiratie belangrijk.

–Wat bedoelt u?

Vanuit de parochie vormden we een basisgroep die zich bekommert om het geheel, want we zagen in dat alles samenhangt: armoede bestrijden, sparen, waarden ontwikkelen zoals eerlijkheid en rechtvaardigheid. 's Weekends organiseren we vormingssessies en putten we verdieping uit het evangelie. Want God heeft alle mensen lief, niet alleen mij en mijn familie. Deze inspiratie drijft ons. Wie niet geïnspireerd is door de evangelische waarden, wie niet dienstbaar wil zijn en zijn volk vooruit helpen, blijft zich hier niet inzetten. Die denkt enkel in termen van 'ik', en is weg zodra hij elders meer kan verdienen.

–Wat betekent missionaris-zijn voor u?

Missie is Gods Rijk gestalte geven. De liefdesrelaties tussen mensen gestalte geven. Missie beperkt zich niet tot het romantische beeld van kindjes dopen. Het gaat om

veel meer, het gaat om een hele ontwikkeling. Wil je missie begrijpen, dan is geloof belangrijk. Wie niet gelooft, kan missie niet plaatsen. Ik geloof dat God onze wereld draagt. Wij zijn zijn medescheppers en zetten het werk van zijn verlossing voort.

„God heeft alle mensen lief, niet alleen mij en mijn familie. Het is deze diepe inspiratie die me drijft”

Het gaat niet om geld, niet om rijk en arm, maar om menselijkheid in al haar facetten. Geloven en doen gaan hand in hand. Is de inspiratie er niet, dan haak je af. Het blijven zorgen voor de andere, voor de hele gemeenschap, doe je slechts vanuit een diepere evangelische inspiratie.

Missionaris-zijn is in mijn ogen actueler dan ooit, ook al kun je er in de westerse wereld vandaag niet meer mee terecht, omdat het geloof afwezig is. En toch is God niet

met vakantie. Je moet Hem alleen maar willen zien, en dat kan maar als je gelooft in een liefdevolle God. Durfden we Jezus laten spreken in ons hart, we zouden heel andere mensen zijn!

Onze congregatie trekt almaar meer de kaart van de multiculturele gemeenschap. Door samen te leven en te denken vanuit verschillende culturen, willen we getuigen van een nieuwe wereld. Het is niet vanzelfsprekend, want elke cultuur heeft positieve en negatieve elementen. We staan nog aan het begin, maar van hieruit kan een mooie getuigenis groeien. In die zin zie ik een enorme opgave voor missie.

–Vandaag bent u nog steeds erg strijdbaar, ondanks uw 78 lentes!

(Lacht) Eigenlijk ben ik toe aan mijn pensioen, maar ik keer terug, omdat ik het beloofde. Enige tijd geleden startte de coöperatie een eendagsschool om de straatkinderen voor te bereiden op het basisonderwijs. Al snel voelden we de nood om ook een basisschool uit te bouwen, want in de officiële scholen zitten tot zeventig kinderen in één klas. Ik heb beloofd dat ik hen zou helpen. Belofte maakt schuld.